

Kytička doyenovi naší party

Stokrát jsme už četli o tom a onom jubilantovi: dožívá se své šedesátky a sedmdesátky v plné tělesné i duševní svěžesti, i když se mu již smě-



jeme oslovení padesátníka „velebný kmete“. Snad jsou ty poklony o svěžesti mnohému jubilantovi a jeho blízkým útěchou. O jednom jubilantovi to nikdo psát nebude — o rodáku ze Sán u Poděbrad — narodil se 7. 9. 1889 — univ. prof. dr. Václavu Příhodovi, významném našem pedagogovi, jednom ze tří nositelů Zlaté medaile Jana A. Komenského. U něho by to byla opravdu směšná fráze, tuze obehnané klišé. Řeknu jen několik poznámek za naši malou partu (podle abecedy: Budina, Husa, ing. Liška, Pejška, Pražák, Solar). Jezdíme s prof. Příhodou již po mnoho let (včetně letoška) většinou od jara až do prvních sněhů jednou týdně, když neprší.

Příhoda, synek venkova, stále mladicky přírodou okouzlený, jezdí na kole (naučil se jezdit teprve v 50 letech — Lev N. Tolstoj teprve v 60), hlavně aby si odpočinul. V posledních letech pracuje na dokončení své, myslím, největší a nejzajímavější práce. „Ontogeneze lidské psychiky“, její III. díl (překládaný již také do maďarštiny a rumunštiny) je v tisku, čtvrtý závěrečný je rozpracován.

„Sednout na kolo“ v osmdesáti je už samo o sobě něco. Ale jezdit, jako jezdí prof. Příhoda, to je malý zázrak. Předně — jezdí tempem, že se my — o 10 i 20 let mladší — často zapotíme, abychom mu stačili. Dále — Příhoda vyslápne tako-

vou Vyžlovku nebo Hradištko, že se my mladší stydíme slézt z kola, když on to vyjede. Ani další vyjížďka ho neodradí. Jeho oblíbený výtet: Zličín — Moděnice — Sv. Jan pod Skalou — Karlštejn — Dobřichovice, nebo výlet Zbraslav — bez sjezdu do Břežan a do Jílového — to jsou jeho nejmenší výplazy. Ještě letos, v roce své osmdesátky, byl v Lánech, a zpět, nebo jel Štěchovice — Slapy (do poloviny to vyjedeme) — Nová Rábyně a přes Vysoký Újezd a Hradištko zpátky — to mu nic není. Vloni jsme s ním byli — jezdíme vždy týž den do Prahy — v Libochovicích, jindy ve Smetanových Jabkenicích, nebo ve Vidimi za Mělníkem — bylo toho 120 „kilo“.

Ale co nejvíc u osmdesátníka překvapí, je toto: prof. Příhoda rád jezdí, jak říkáme, romanticky — pěšinou mezi výmoly, kde pět centíků vlevo či vpravo je zaručený výmaz, nebo lesem či uzoučkou pěšinkou nad strží. Taky jsme s ním jednou jeli z Mníšku přes Nový Knín, cestou necestou podle rozvodněné Kocáby ke Štěchovicům — loužemi i blátem, také jsme se musili brodit bosi s botami a kolem vysoko nad hlavou v jedné ruce, v druhé klacek, abychom udrželi rovnováhu! Ten den jsme „udělali“ 90 kilometrů — to Příhodovi nebylo nic.

Milý pane profesore, utekl jste (někdy banálním) oslavám jubileí za Atlantik, neletěl jste tam s chotí, jak jste často letěl, ale zase ve své romantice loď (USA) a teď sedíte pilně po celé dny v „Library of Congress“ ve Washingtonu a doplňujete si prameny, u nás často nedostupné, pro svou Ontogenezi. Ujišťuji vás za celou naši partu, že jste pro nás všichni vzorem v životosprávě (jste také vášnivý nekuřák), v životní aktivitě, nedostupným vzorem v hluboké úctě a lásce k tradici naší země.

Ani vám nemůžeme říci, jak se již dnes těšíme na první jarní výlety s vámi. Tiskneme vám ruku, a dobrý vítr!

Jiří Solar